

РЕШЕНИЕ

№ 671

гр. София, 07.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.12.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8896** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. М. Д., срещу решение от 30.08.2022 г., постановено по нахд № 10587/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 20-ти състав.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление № 20-4332-017912/13.10.2020 г., издадено от началник група към отдел Пътна полиция при СДВР, с което на И. В. И., на основание чл. 179, ал. 2, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева., за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба се изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на закона и на процесуалните правила. Оспорен е изводът на районния съд за допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че съставянето на АУАН в присъствието само на един свидетел не представлява нарушение на чл. 40, ал. 1 ЗАНН, а СРС е тълкувал и приложил посочената норма стеснително. Сочи се, че АУАН и НП са съставени в предвидената от закона форма и съдържат всички

изискуеми реквизити. Оспорен е изводът на СРС, че повдигнатото административнонаказателно обвинение не е доказано, като се твърди, че съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП в тежест на наказаното лице е да опровергае отразеното в АУАН. Твърди се, че съдът не е изпълнил задължението си да събере всички относими доказателства и не е обсъдил в тяхната съвкупост представените с преписката такива, поради което е достягнал до неправилни правни изводи. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – И. В. И., в писмен отговор и в съдебно заседание изразява становище за неоснователност на касационната жалба и изразява искане да се потвърди обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства СРС е възприел следната фактическата обстановка:

На 26.09.2020 г. И. В. И. е управлявал технически изправен товарен автомобил - влекач М. А., рег. [рег.номер на МПС] , с прикачено ремарке, в [населено място], като около 16.18 ч. се движел по ул. Околовръстен път, с посока от пътен възел Л. шосе към С. скоростна тангента. Пътната настилка е била мокра, валяло дъжд. На около 100 метра след връзката на пътя, независимо че се движел със скорост, съобразена с конкретните пътни условия, ремаркетото поднесло и той самокатастрофирал с управлявания товарен автомобил в метална указателна табела в дясно от пътя, за което веднага подал сигнал на тел. 112. Пристигналите на местопроизшествието полицейски служители при отдел „ПП“ - СДВР изготвили Протокол за ПТП № 765679/26.09.2020 г. със схема към него, И. И. попълнил бланкова декларация за произшествието. Извършената му с техническо средство проверка за употреба на алкохол показала, че той не е употребил такъв. Докато изчаквал на място репатрирането на товарния автомобил, дъждът спрял, смрачило се и било пуснато уличното осветление. И. видял на пътната настилка на мястото на ПТП, преди и след него, мазни петна от разлята нефта, но не от управляваното от него МПС, което обяснявало причината за това ПТП, които петна не били видими преди настъпване на произшествието - при дневна светлина и дъждовалеж. Същият нееднократно се обадил на тел.112 с искане екип на МВР да посети мястото и да изготви констативен протокол за петната от разлята нефта. При обратната телефонна връзка от дежурен оператор на тел.112 му било отказано съставяне на такъв протокол, с аргумент, че ПТП вече било посетено от полицейски екип, били му издадени документи във връзка с ПТП, в т.ч. и протокол за ПТП, като възражения относно същите той можел да направи в законоопределения за това срок.

При така установената фактическа обстановка, Софийският районен съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени

процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Според въззивния съд, със съставянето на АУАН в присъствие на един свидетел е нарушен чл. 40, ал.1 от ЗАНН, който изисква присъствие на повече от едно лице като свидетел, предвид нормативно посоченото в разпоредбата множествено число - „свидетелите“. Съдът е установил също, че е налице неяснота в административнонаказателното обвинение, доколкото словесното описание на нарушението не е конкретно и ясно. Формиран е извод, че жалбоподателят /във въззивното производство/ не е осъществил състав на нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, тъй като е реализирал ПТП, самокатастрофирайки в метална указателна табела, поради невъзможност да бъдат видени петната от разлята нафта по пътната настилка, независимо, че се движил със скорост, съобразена с конкретните пътни условия /липсват доказателства за противното/, като в този случай той обективно е нямало как предварително да предвиди и установи наличието на такова препятствие, пред което да спре.

Обжалваното решение е правилно, но при корекция на мотивите на въззивния съд, както следва:

Административнонаказателната отговорност на ответника /в настоящото производство/ е ангажирана за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, предвиждащ задължение за водачите на пътни превозни средства при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. В случая, както в АУАН, така и в процесното НП не е налице конкретно и ясно описание на нарушението, като не са посочени относимите обстоятелства, при които е извършено. Както правилно сочи въззивният съд, възпроизвеждането на част от посочената като нарушена разпоредба не може да замени императивното изискване на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал.1, т. 5 ЗАНН за описание на нарушението, чрез посочване на обстоятелствата, при които е извършено. В случая административнонаказващият орган се е ограничил да посочи, че поради несъобразена скорост с релефа на пътя водачът е самокатастрофирал, с което е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Не е уточнен обаче релефът и състоянието на пътя, не са посочени атмосферните условия, с които се твърди, че И. не е съобразил скоростта на движение. Липсват и установявания относно конкретната скорост на управяването от лицето МПС при осъществяване на ПТП. Така констатираният порок е съществен, тъй като води до ограничаване правото на защита на наказаното лице, което следва да е запознато с всички факти и обстоятелства относно вмененото му нарушение и прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП, с оглед лисата на индивидуализация на нарушението съобразно всички изисквания на чл. 57 ЗАНН.

Във връзка с доводите на касатора и за пълнота на мотивите следва да се посочи, че съставянето на АУАН в присъствие само на един свидетел не представлява съществено нарушение на процесуалните правила. Действително в разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗАНН е употребено множествено число относно изискването за съставяне на АУАН в присъствие на свидетели. В настоящия случай АУАН е подписан от един свидетел в хипотезата на чл. 40, ал. 3 ЗАНН – присъствал при установяване на

нарушението. Разпоредбата на чл. 43, ал. 1 ЗАНН обаче указва възможността АУАН да бъде подписан само от един от свидетелите, от което следва, че съставянето на акта в присъствието на един свидетел не води до опорочаване на процедурата до такава степен, че да представлява основание за незаконосъобразност на издадено въз основа на него НП.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София- град, VII-ми касационен състав,

РЕШИ:

ОСТЯВЯ В СИЛА решение от 30.08.2022 г., постановено по нахд № 10587/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 20-ти състав.

Решението окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.